

Arrest

nr. 273 537 van 1 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind
 X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 18 februari 2021.

1.2. Op 19 oktober 2021 worden verzoekers afzonderlijk gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 17 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing aangaande M.C.F., verzoeker, luidt als volgt

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en u werd geboren in Cali (dep. Valle del Cauca) waar u opgroeide in de wijk Mariano Ramos. Toen u zeven jaar oud was, werden uw linker onderbeen en de hiel van uw rechtersvoet geamputeerd na een aanrijding met een trein. Ten gevolge hiervan loopt u met een beenprothese. U heeft drie broers en twee zussen. U ging deels naar de lagere school en deels naar het middelbaar maar diende uw studies te staken toen uw moeder overleed op uw 14-jarige leeftijd. Vanaf toen liet uw vader u alleen achter, uw broers en zussen deden hetzelfde; u heeft dan ook geen contact meer met hen. Nadien woonde u opeenvolgend in Lleras Restrepo, Golpeano Floreda en Charco Azul (Villa del Lago), allen plaatsen in de buurt van Cali. U oefende verscheidene beroepen uit in Colombia waaronder als naaier en in de bouwsector. U deed tevens aan sport op amateurniveau waarmee u af en toe iets kon bijverdienen. Gedurende de laatste drie jaar voor uw vertrek was u werkzaam als schoonmaker op verschillende plaatsen. U had in het verleden een relatie met een vrouw genaamd E. M. P. R., met wie u uit elkaar ging midden 2015. Jullie hebben samen één dochter, M. M. P. (CG 20-12011; OV 9.159.631), en één zoon, A. F. M. P. (OV 9.159.625). Na de relatiebreuk luidde de onderlinge overeenkomst dat u voor de kinderen ging instaan.

Toen u samen met uw kinderen in Charco Azul (Villa del Lago) woonde, gingen uw dochter en uw zoon naar een school genaamd Augustin Nieto Caballero, dit gedurende ongeveer 2 jaar. Bekend was dat er in deze school veel drugs gebruikt en verhandeld werd. Uw kinderen begonnen dit zelf op te merken midden 2019; zo zagen zij verschillende dealers buiten aan de school staan en bovendien had uw dochter verscheidene klasgenoten die omgingen met deze personen. In het midden van april 2019, na Pasen, werden uw dochter en uw zoon na schooltijd aangesproken buiten aan de school door het hoofd van een drugsbende. Hij is bekend onder de alias El Tuerto; de bende in kwestie heet El Rincon en is actief over heel Cali. El Tuerto zei toen tegen uw kinderen dat zij moesten meewerken aan zijn project – wat neerkomt op het verkopen van drugs – maar uw kinderen weigerden dit. Nadien werden de verzoeken van deze bende steeds opdringeriger. Vanaf toen werden uw dochter en uw zoon, bij het buitengaan van de school, dagelijks aangekeken, nageroepen en aangeklampt met de vraag om drugs te verkopen. Zo niet, dan zouden zij niet meer in rust leven. Uw kinderen bleven dit telkens weigeren. Op een dag in mei 2019 werden zij na afloop van hun schooldag opnieuw aangesproken door de drugsbende. El Tuerto was ook aanwezig op de plaats van dit incident. Uw zoon werd hierbij vastgegrepen, door elkaar geschud en kreeg een vuistslag in het gezicht toegediend. Op dat moment kwam u aan om uw kinderen op te halen van school. Om uw zoon te beschermen kwam u tussen en viel u zijn belagers aan, waarop zij weggingen. Uw kinderen hebben sindsdien de lessen niet meer bijgewoond.

Eén dag na deze aanvaring, op 29 mei 2019, ging u samen met uw zoon naar het openbaar ministerie in Cali om aangifte te doen, dit omdat u bescherming wilde krijgen en omdat u dacht dat het openbaar ministerie boven de politie stond. U wist immers al dat de plaatselijke politie samenwerkte met de belagers van uw kinderen. Een drietal dagen later werden u en uw gezin opgeschrikt aan jullie huis, toen er 's nachts een persoon aan jullie deur stond. Hij droeg een militair uniform en riep luidop dat hij "luitenant R." was. Hij riep ook dat dat jullie verklikkers waren, dat hij jullie ging vermoorden en dat jullie de politie niet hoefden te bellen omdat zij allemaal voor hem werkten, hierbij verwijzend naar J. F., de echte naam van El Tuerto. Door uw raam zag u buiten deze man ook nog drie andere personen staan, alsook een man in een huis verderop. De man in uniform riep tevens "geef me het geweer" en u hoorde het geluid van een wapen dat geladen werd. Later kwamen J. F. zelf en ook zijn moeder daar buiten aan. Deze laatste vroeg aan jullie belagers wat er allemaal aan de hand was, waarop zij zeiden dat ze het wel gingen afhandelen. Uiteindelijk werden diezelfde nacht de ruiten van uw huis ingeslagen, werd er met graffiti een tekening van een monster op jullie gevel gespoten en werden er schoenen aan jullie huis opgehangen, hetgeen betekent dat jullie ten dode opgeschreven zijn. Jullie bleven terwijl opgesloten in huis zitten. Na deze gebeurtenis verhuisde u met uw zoon en dochter naar D., een vriend van u die in Juanchito, net buiten Cali, woont. U ging in deze periode niet meer werken en uw kinderen gingen niet meer naar school. U nam evenmin nog contact op met het openbaar ministerie aangezien voorgaande confrontatie aan uw huis impliceerde dat zij uw aangifte hadden doorgestuurd naar de lokale politie, die er corrupte banden op nahoudt met uw belagers.

Gedurende vele maanden bleef u met uw kinderen bij D. inwonen. Te langen leste organiseerde D.'s zus, die reeds in België woonde, een crowdfunding bij haar familieleden, vrienden en buurtbewoners. Met het geld dat zij inzamelde, werden er voor u en uw kinderen vliegtickets naar België aangekocht zodat jullie hier asiel zouden kunnen aanvragen. Voor uw vertrek zocht u uw ex-partner op met het oog op een toestemming voor jullie kinderen om het land te verlaten.

Op 8 februari 2020 nam u samen met uw zoon het vliegtuig en reisde u via Amsterdam naar België, waar jullie op 9 februari 2020 aankwamen. Uw dochter ging oorspronkelijk met jullie meereizen maar doordat haar achternaam fout gespeld stond op haar vliegticket, ging dit niet en diende zij later te komen. Zij vloog op haar beurt op 15 februari 2020 via Amsterdam naar België en kwam aan op 16 februari 2020. Op 18 februari 2021 wendde u zich samen met uw dochter en uw zoon tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood door de bende van J.F. (El Tuerto). In hoofde van uw minderjarige zoon vreest u hetzelfde.

Ter staving van jullie verklaringen diende u de volgende documenten in: de paspoorten van u, uw dochter en uw zoon (originelen gezien), uw identiteitskaart en die van uw kinderen (kopieën) en een aangifte van het openbaar ministerie (kopie).

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Zo bleek uit uw registratieformulier van uw verzoek om internationale bescherming en uit de DVZ-vragenlijst inzake bijzondere procedurele noden dat u wandelt met een beenprothese en uw mobiliteit bijgevolg beperkt is (zie adm. dossier). Om op een passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, heeft het CGVS het nodige gedaan om rekening te houden met uw persoonlijke situatie. Zo ging uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS door in een lokaal dat zich vlak bij de lift bevond zodat u niet ver hoefde te stappen. Daarnaast werd er in het midden van uw persoonlijk onderhoud een onderbreking voorzien (CGVS p.12) en werd u er tweemaal op gewezen dat u steeds om een bijkomende pauze mocht vragen indien u dit wenste (CGVS p.2-3). U maakte van deze mogelijkheid geen gebruik. Het persoonlijk onderhoud nam overigens in normale omstandigheden plaats.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden op redelijke wijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd zijn.

Na het persoonlijk onderhoud door het CGVS wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. De reden hiervoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van u en uw kinderen met een drugsbende uit Cali.

Vooreerst verklaarde u dat uw kinderen eind maart à april voor het eerst werden aangesproken door een drugsbende (CGVS p.12). Naar eigen zeggen zou u er in maart achter gekomen zijn dat deze personen hen al een paar keer benaderd hadden (CGVS p.12). Uw dochter M. verklaarde hierover iets anders, namelijk dat zij pas "tussen april en mei" de drugscirculatie op haar school begon op te merken (CGVS dochter p.8), dat zij voor het eerst benaderd werd door de bende midden april, na Pasen (CGVS dochter p.10) en dat u reeds na deze eerste aanspreking door uw kinderen geïnformeerd werd over dit verzoek tot samenwerking (CGVS dochter p.14). M. gaf bovendien aan dat zij en haar broer steeds samen waren toen deze bendeleden op hen afstapten (CGVS dochter p.14) en dat dat altijd gebeurde bij het verlaten van de school in de namiddag (CGVS dochter p.11); zelf beweerde u dan weer dat uw kinderen bij gelegenheden ook apart door hen werden aangesproken (CGVS p.13) en dat dit zowel in de ochtend als in de namiddag gebeurde (CGVS p.14), hetgeen aldus haaks staat op uw dochters voorstelling van de feiten. Daarnaast zijn, volgens u, de leden van deze drugsbende alom bekend als "diegenen van El Rincon" (CGVS p.15) doch wanneer er aan M. gevraagd werd hoe deze bende heet, moest zij het antwoord schuldig blijven (CGVS dochter p.23). Hiermee geconfronteerd, verweet u het CGVS aan uw dochter dingen te vragen die zij niet weet (CGVS p.15), een bijzonder weinig overtuigend antwoord, wetende dat deze groepering haar wekenlang zou hebben belaagd en hun naam

ongetwijfeld moet hebben gecirculeerd onder de leerlingen op haar school. Overigens zijn dit zaken die jullie logischerwijze uitvoerig met elkaar moeten hebben besproken. Voorts is het opmerkelijk dat M. aangaf enkel angesproken te zijn buiten de school en later herhaalde dat zij en haar broer nooit binnenin de school benaderd werden om drugs te verkopen, ook al waren er veel andere leerlingen bij die bende betrokken (CGVS dochter p.10, 11). Dit druist dan weer in tegen uw eigen verklaring, als zouden er ook leerlingen binnen de school "aan werving" gedaan hebben en zij uw kinderen geld en andere zaken aanboden om hen te betrekken bij hun (drugs-)netwerk (CGVS p.14).

U vervolgde uw relaas door te stellen dat uw zoon hardhandig werd aangepakt toen de drugsbende uw kinderen een laatste keer aanklampte na schooltijd. Ook wat dit incident betreft, klemmen uw verklaringen met die van uw dochter. Hoewel u aangaf dat uw kinderen toen al "een tweetal" maanden door deze personen werden getergd (CGVS p.13), beweerde M. dat voorgaande verzoeken om drugs te verkopen toen nog maar "een viertal weken" aansleepten (CGVS dochter p.12-13), wat toch een behoorlijk groot verschil is. Nog frappanter is dat, volgens haar, uw zoon Axel op dat ogenblik door twee personen werd toegetakeld (CGVS dochter p.13), terwijl u daarentegen beschreef dat hij slechts door één bendelid werd aangevallen om meteen daarna op uw woorden terug te komen, zeggende dat er daarbuiten ook "omstaanders" uw zoon toen aanvielen (CGVS p.16), wat dus alleszins zou neerkomen op meer dan twee personen in totaal. Wel wist u met zekerheid te zeggen dat bendeleider J.F. niet aanwezig was op dit incident (CGVS p.16). M. getuigde nochtans dat hij zich daar wél bevond (CGVS dochter p.13), iets wat u na confrontatie gewoon bleef ontkennen (CGVS p.16). Verder gepeild naar de verwondingen die Axel tijdens dit incident zou hebben opgelopen, verwees uw dochter louter naar een blauwe plek naast zijn kin (CGVS dochter p.13), uzelf had het dan weer enkel over een blauw oog (CGVS p.16). Uw uitleg voor deze zoveelste tegenstrijdigheid, namelijk dat u die dag niet goed had opgelet omdat u blind was van woede (CGVS p.16), kan niet overtuigen en doet eigenlijk alleen maar verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, aangezien het hier zou gaan om de fysieke integriteit van een van uw kinderen.

Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. De door u neergelegde brief waarvan u zegt dat het een parketaangifte is (zie adm. dossier; zie ook infra), brengt namelijk nóg een andere versie van de feiten naar de oppervlakte. Daarin valt te lezen dat op een zeker ogenblik uw beide kinderen (en niet enkel uw zoon; zie supra) fysiek aangevallen werden omdat zij niet waren ingegaan op de vraag om drugs te verspreiden en, meer nog, dat u toen met een vuurwapen met de dood bedreigd werd door Tuerto (terwijl u op het CGVS met klem verklaarde dat J.F. oftewel El Tuerto daar niet aanwezig was en u geen enkele melding maakte van enige vuurwapens op dat moment; CGVS p.10, 15-16). Verder mag het toch wel verbazen dat in deze brief beschreven staat dat u en uw kinderen het slachtoffer werden van bedreigingen "via de telefoon en via gewapende individuen op motorfietsen", weeral een gegeven dat u noch uw dochter ter sprake brachten op jullie persoonlijk onderhoud hoewel jullie gevraagd werd om een uitgebreid en volledig relaas te verschaffen.

Ook over de aangifte zelf moet een en ander worden opgemerkt. Naar eigen zeggen ging u deze indienen samen met uw zoon; uw dochter zat op dat ogenblik alleen opgesloten in jullie huis (CGVS p.16-17).

Merkwaardig is dat M. zelf dan weer opwierp dat zij toen thuis vergezeld werd door Blanca, jullie buurvrouw (CGVS dochter p.16), iets wat u na confrontatie simpelweg van de hand doet door te antwoorden dat u gewoon de aangifte deed en niet weet of iemand uw dochter thuis al dan niet ging vergezellen (CGVS p.17). Dit houdt echter geen enkele steek vermits M. aangaf dat u zelf aan Blanca bent gaan vragen of zij uw dochter gezelschap wilde houden (CGVS dochter p.16). Niet alleen over de omstandigheden rond uw aangifte, maar ook over de klacht zelf rijzen er twijfels. Gevraagd aan uw dochter hoe de reactie van de parketbeampte luidde na het afleggen van uw verklaringen, stelde zij dat deze persoon u vertelde dat er een onderzoek ging worden opgestart (CGVS dochter p.16). U zou dit nadien aan uw dochter hebben meegedeeld (CGVS dochter p.16). Dit stemt echter niet overeen met uw eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u liet optekenen dat het openbaar ministerie u toen te kennen gaf dat "zolang er geen dode valt, ze niets kunnen doen" (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Wat dit betreft is moet tevens worden gewezen op uw verklaring als zou u de hierboven besproken brief op aanvraag ontvangen hebben vanwege het openbaar ministerie (CGVS p.17; zie brief en vertaling in adm. dossier). Het gaat hier slechts om een brief die uitsluitend door u werd opgesteld, echter kan hieruit geenszins worden afgeleid dat u werkelijk op de officiële parketzetel verklaringen bent gaan afleggen. Het document in kwestie bevat geen enkele handtekening van een ambtenaar of bevoegde instantie, hoewel dit volgens de landeninformatie de norm is in het geval van een officiële aangifte (zie COI Focus Colombia - Beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 februari 2021, toegevoegd aan adm. dossier), en de authenticiteit van de Fiscalia-

sticker aan de bovenkant van het document kan niet worden nagegaan daar de brief die u voorlegt een kopie betreft. Er werd u nochtans gevraagd op het CGVS of u het originele formulier kon voorleggen, hetgeen u niet deed (CGVS p.17). In de marge kan nog worden opgemerkt dat deze gekopieerde brief gedateerd is op 21 mei 2019, terwijl u volgens uw dochter pas op 29 mei aangifte zou hebben gedaan (CGVS dochter p.15). Gelet op al het voorgaande maakt u onvoldoende aannemelijk werkelijk klacht te hebben neergelegd bij de Colombiaanse autoriteiten, waardoor de geloofwaardigheid van het verdere verloop van uw asielaanvraag op zich al in het gedrang komt.

U verhaalde immers verder dat het openbaar ministerie uw klacht doorstuurde naar de lokale politie, die op hun beurt voorheen vernoemde drugsbende zouden hebben ingelicht omdat zij met hen onder één hoedje spelen (CGVS p.17-18). Ook hier dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen geenszins kunnen overtuigen. Zo is het op zijn minst bevreemdend dat J.F. (aka. Tuerto) enerzijds de moeite zou hebben genomen om meerdere mensen op te trommelen, waaronder zelfs een luitenant in hoogsteigen persoon, om 's nachts naar uw huis te komen, en dat zij erop alludeerden dat zij u en uw kinderen wilden vermoorden (CGVS p.10-11, 18) doch anderzijds blijkt nergens uit uw verklaringen dat deze personen uw huis zijn binnengevallen om te verifiëren of jullie daadwerkelijk thuis waren of om jullie rechtstreeks, persoonlijk schade te berokkenen. Dat de moeder van J.F., voor wie hij veel schrik koestert, daar opeens opdook (CGVS p.10), is op zich ook maar een bedenkelijke gang van zaken en biedt geen afdoende uitleg voor het gegeven dat jullie belagers blijkbaar geen moeite deden om jullie binnenin jullie huis te zoeken of uit te schakelen. Deze plotse verschijning van J.F.'s moeder is overigens iets waar uw dochter zelf geen enkele melding van maakte doorheen haar verklaringen (CGVS dochter p.8, 17-18). Nog opvallender is dat u beweerde na dit incident nog talloze dagen in uw huis te hebben verbleven met uw kinderen – u hield het op “15 dagen, 10 dagen, 8 dagen” (CGVS p.19) – terwijl M. dan weer het volgende verklaarde: “we hebben gewacht tot 's ochtends vroeg en mijn vader heeft toen D. opgebeld en gevraagd of hij ons onderdak kon bieden en die is dan langsgesproken en heeft ons opgepikt, diezelfde ochtend nog in de vroege” (CGVS p.18). Na confrontatie ontkende u opnieuw de versie van uw dochter, waardoor jullie strijdige verklaringen nog steeds overeind blijven (CGVS p.19).

Een dergelijke reeks aan flagrante tegenstrijdigheden, zoals blijkt uit al het bovenstaande, doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en geeft uw relaas een verzonnen indruk.

Ten overvloede wenst het CGVS nog te wijzen op het laattijdige karakter van jullie verzoek om internationale bescherming. Hoewel u en uw zoon op 8 februari 2020 vertrokken uit Colombia en uw dochter op 15 februari 2020 (zie paspoortstempels in adm. dossier) en jullie België binnenkwamen op respectievelijk 8 februari 2020 en 16 februari 2020 (zie Bijlage 26 in adm. dossier), verklaarden jullie zich allen pas op 18 februari 2021 vluchteling bij de DVZ. Er zijn overigens geen Eurodac-treffers te vinden in jullie administratief dossier die zouden kunnen wijzen op een eventueel verzoek in een andere EU-lidstaat. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat jullie nalieten dit te doen en meer dan één jaar wachtten alvorens zulk verzoek in te dienen, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag, cf. artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Uw laattijdige verzoek springt des te meer in het oog daar u zelf aangaf dat de zus van uw vriend D., bij wie u tijdens de maanden voor uw vertrek verbleef, een geldinzameling zou hebben georganiseerd opdat u met uw kinderen naar België zou kunnen reizen “en hier opgevangen worden onder het politiek asiel” (CGVS p.11). Uit deze uitspraak volgt dat u al van voor uw vertrek uit Colombia afwist van de asielpprocedure in België en kan de bedenking gemaakt worden dat u en uw kinderen zich hier ongetwijfeld meteen op hadden beroepen mochten jullie problemen met een drugsbende in Cali enigszins oprecht zijn.

Bij dit alles komt nog eens dat het CGVS op twee internetartikelen stootte waarin te lezen valt dat u sinds 2008 internationale bekendheid geniet als para-atleet voor Colombia in de disciplines discuswerpen, kogelstoten en speerwerpen (zie informatie toegevoegd aan adm. dossier). Een van deze twee bronnen betreft een interview met een online magazine waarin u liet optekenen dat u zich op het moment van schrijven van onderhavig artikel (31 augustus 2020) – i.e. middenin uw lange wachttijd voor uw asielaanvraag in België – in Spanje bevond om daar bijkomende medailles binnen te halen, iets waar u met geen woord over repte tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit vormt een ernstige aanwijzing dat er recreatieve of beroepsmatige motieven aan de grondslag liggen van uw reis naar Europa en

sterkt opnieuw het vermoeden dat uw vertrek uit Colombia, alsook dat van uw kinderen, niet ingegeven is door een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade. In de marge kan hierbij nog worden aangestipt dat u in datzelfde interview getuigde dat u in totaal 8 broers en zussen heeft met wie u een goede band onderhoudt, dit terwijl u t.a.v. de Belgische asielinstanties aangaf drie broers en twee zussen te hebben en met niemand nog contact heeft omdat zij u achterlieten toen u nog een tiener was (CGVS p.8). Uit dit interview komt ook naar voren dat u in het verleden aan verscheidene competities in het buitenland deelnam waaronder in het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, de Verenigde Staten, Argentinië, Mexico en Brazilië. Toen het CGVS u vroeg of voor uw vertrek naar België ooit Colombia uit gereisd was, luidde uw antwoord nochtans dat u alleen nog maar in het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk geweest was, zonder meer (CGVS p.9). Het CGVS kan bijgevolg niet anders dan vermoeden dat u in Colombia wel degelijk over een breed familiaal netwerk beschikt, alsook dat het door u geschetste beeld van uw financiële situatie enigszins genuanceerd moet worden, uw vele reismogelijkheden indachtig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de

Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De tot nu toe onbesproken documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort en identiteitskaart, alsook deze van uw kinderen, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw dochter, M. M. P. (CG 20-12011; OV 9.159.631), overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van de notities van haar persoonlijk onderhoud bevindt zich in uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing aangaande M. P. M., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en u werd geboren in Cali (dep. Valle del Cauca). U groeide op in de wijk Mariano Ramos en woonde vervolgens in Lleras Restrepo, Golpeano Floreda en Charco Azul (Villa del Lago), allen in de buurt van Cali. In 2015 gingen uw ouders uit elkaar. U woonde sindsdien uitsluitend bij uw vader, F. M. C. (CG 20-12010; OV 9.159.652) samen met uw enige broer, A. F. M. P. (OV 9.159.625).

U baseert zich op hetzelfde asielrelaas als uw vader:

"U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en u werd geboren in Cali (dep. Valle del Cauca) waar u opgroeide in de wijk Mariano Ramos. Toen u zeven jaar oud was, werden uw linker onderbeen en de hiel van uw rechtersvoet geamputeerd na een aanrijding met een trein. Ten gevolge hiervan loopt u met een beenprothese. U heeft drie broers en twee zussen. U ging deels naar de lagere school en deels naar het middelbaar maar diende uw studies te staken toen uw moeder overleed op uw 14-jarige leeftijd. Vanaf toen liet uw vader u alleen achter, uw broers en zussen deden hetzelfde; u heeft dan ook geen contact meer met hen. Nadien woonde u opeenvolgend in Lleras Restrepo, Golpeano Floreda en Charco Azul (Villa del Lago), allen plaatsen in de buurt van Cali. U oefende verscheidene beroepen uit in Colombia waaronder als naaier en in de bouwsector. U deed tevens aan sport op amateurniveau waarmee u af en toe iets kon bijverdienen. Gedurende de laatste drie jaar voor uw vertrek was u werkzaam als schoonmaker op verschillende plaatsen. U had in het verleden een relatie met een vrouw genaamd E. M. P. R., met wie u uit elkaar ging midden 2015. Jullie hebben samen één dochter, M. M. P. (CG 20-12011; OV 9.159.631), en één zoon, A. F. M. P. (OV 9.159.625). Na de relatiebreuk luidde de onderlinge overeenkomst dat u voor de kinderen ging instaan.

Toen u samen met uw kinderen in Charco Azul (Villa del Lago) woonde, gingen uw dochter en uw zoon naar een school genaamd Augustin Nieto Caballero, dit gedurende ongeveer 2 jaar. Bekend was dat er in deze school veel drugs gebruikt en verhandeld werd. Uw kinderen begonnen dit zelf op te merken midden 2019; zo zagen zij verschillende dealers buiten aan de school staan en bovendien had uw dochter verscheidene klasgenoten die omgingen met deze personen. In het midden van april 2019, na Pasen, werden uw dochter en uw zoon na schooltijd aangesproken buiten aan de school door het hoofd van een drugsbende. Hij is bekend onder de alias El Tuerto; de bende in kwestie heet El Rincon en is actief over heel Cali. El Tuerto zei toen tegen uw kinderen dat zij moesten meewerken aan zijn project – wat neerkomt op het verkopen van drugs – maar uw kinderen weigerden dit. Nadien werden de verzoeken van deze bende steeds opdringeriger. Vanaf toen werden uw dochter en uw zoon, bij het buitengaan van de school, dagelijks aangekeken, nageroepen en aangeklampt met de vraag om drugs te verkopen. Zo niet, dan zouden zij niet meer in rust leven. Uw kinderen bleven dit telkens weigeren. Op een dag in mei 2019 werden zij na afloop van hun schooldag opnieuw aangesproken door de drugsbende. El Tuerto was ook aanwezig op de plaats van dit incident. Uw zoon werd hierbij vastgegrepen, door elkaar geschud en kreeg een vuistslag in het gezicht toegediend. Op dat moment kwam u aan om uw kinderen op te halen van school.

Om uw zoon te beschermen kwam u tussen en viel u zijn belagers aan, waarop zij weggingen. Uw kinderen hebben sindsdien de lessen niet meer bijgewoond.

Eén dag na deze aanvaring, op 29 mei 2019, ging u samen met uw zoon naar het openbaar ministerie in Cali om aangifte te doen, dit omdat u bescherming wilde krijgen en omdat u dacht dat het openbaar ministerie boven de politie stond. U wist immers al dat de plaatselijke politie samenwerkte met de belagers van uw kinderen. Een drietal dagen later werden u en uw gezin opgeschrikt aan jullie huis, toen er 's nachts een persoon aan jullie deur stond. Hij droeg een militair uniform en riep luidop dat hij "luitenant R." was. Hij riep ook dat dat jullie verklikkers waren, dat hij jullie ging vermoorden en dat jullie de politie niet hoefden te bellen omdat zij allemaal voor hem werkten, hierbij verwijzend naar J.F., de echte naam van El Tuerto. Door uw raam zag u buiten deze man ook nog drie andere personen staan, alsook een man in een huis verderop. De man in uniform riep tevens "geef me het geweer" en u hoorde het geluid van een wapen dat geladen werd. Later kwamen J.F. zelf en ook zijn moeder daar buiten aan. Deze laatste vroeg aan jullie belagers wat er allemaal aan de hand was, waarop zij zeiden dat ze het wel gingen afhandelen. Uiteindelijk werden diezelfde nacht de ruiten van uw huis ingeslagen, werd er met graffiti een tekening van een monster op jullie gevel gespoten en werden er schoenen aan jullie huis opgehangen, hetgeen betekent dat jullie ten dode opgeschreven zijn. Jullie bleven terwijl opgesloten in huis zitten. Na deze gebeurtenis verhuisde u met uw zoon en dochter naar D., een vriend van u die in Juanchito, net buiten Cali, woont. U ging in deze periode niet meer werken en uw kinderen gingen niet meer naar school.

U nam evenmin nog contact op met het openbaar ministerie aangezien voorgaande confrontatie aan uw huis impliceerde dat zij uw aangifte hadden doorgestuurd naar de lokale politie, die er corrupte banden op nahoudt met uw belagers. Gedurende vele maanden bleef u met uw kinderen bij D. inwonen. Te lang en leste organiseerde D.'s zus, die reeds in België woonde, een crowdfunding bij haar familieleden, vrienden en buurtbewoners. Met het geld dat zij inzamelde, werden er voor u en uw kinderen vliegtickets naar België aangekocht zodat jullie hier asiel zouden kunnen aanvragen. Voor uw vertrek zocht u uw ex-partner op met het oog op een toestemming voor jullie kinderen om het land te verlaten.

Op 8 februari 2020 nam u samen met uw zoon het vliegtuig en reisde u via Amsterdam naar België, waar jullie op 9 februari 2020 aankwamen. Uw dochter ging oorspronkelijk met jullie meereizen maar doordat haar achternaam fout gespeld stond op haar vliegticket, ging dit niet en diende zij later te komen. Zij vloog op haar beurt op 15 februari 2020 via Amsterdam naar België en kwam aan op 16 februari 2020. Op 18 februari 2021 wendde u zich samen met uw dochter en uw zoon tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden.

In het geval van een terugkeer naar Colombia vreest u te worden gedood door de bende van J.F. (El Tuerto).

Ter staving van jullie verklaringen diende u de volgende documenten in: de paspoorten van u, uw vader en uw broer (originelen gezien), uw identiteitskaart en die van uw vader en uw broer (kopieën) en een aangifte van het openbaar ministerie (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op identiek dezelfde asielmotieven beroept als uw vader, F. M. C. (CG 20-12010; OV 9.159.652). Bijgevolg kan aan u dezelfde beslissing worden betekend, die u hieronder kunt lezen:

“Na het persoonlijk onderhoud door het CGVS wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. De reden hiervoor is dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van u en uw kinderen met een drugsbende uit Cali.

Vooreerst verklaarde u dat uw kinderen eind maart à april voor het eerst werden aangesproken door een drugsbende (CGVS p.12). Naar eigen zeggen zou u er in maart achter gekomen zijn dat deze personen hen al een paar keer benaderd hadden (CGVS p.12). Uw dochter M. verklaarde hierover iets anders, namelijk dat zij pas “tussen april en mei” de drugscirculatie op haar school begon op te merken (CGVS dochter p.8), dat zij voor het eerst benaderd werd door de bende midden april, na Pasen (CGVS dochter p.10) en dat u reeds na deze eerste aanspreking door uw kinderen geïnformeerd werd over dit verzoek tot samenwerking (CGVS dochter p.14). M. gaf bovendien aan dat zij en haar broer steeds samen waren toen deze bendeleden op hen afstapten (CGVS dochter p.14) en dat dat altijd gebeurde bij het verlaten van de school in de namiddag (CGVS dochter p.11); zelf beweerde u dan weer dat uw kinderen bij gelegenheden ook apart door hen werden aangesproken (CGVS p.13) en dat dit zowel in de ochtend als in de namiddag gebeurde (CGVS p.14), hetgeen aldus haaks staat op uw dochters voorstelling van de feiten. Daarnaast zijn, volgens u, de leden van deze drugsbende alom bekend als “diegenen van El Rincon” (CGVS p.15) doch wanneer er aan M. gevraagd werd hoe deze bende heet, moest zij het antwoord schuldig blijven (CGVS dochter p.23). Hiermee geconfronteerd, verweet u het CGVS aan uw dochter dingen te vragen die zij niet weet (CGVS p.15), een bijzonder weinig overtuigend antwoord, wetende dat deze groepering haar wekenlang zou hebben belaagd en hun naam ongetwijfeld moet hebben gecirculeerd onder de leerlingen op haar school. Overigens zijn dit zaken die jullie logischerwijze uitvoerig met elkaar moeten hebben besproken.

Voorts is het opmerkelijk dat M. aangaf enkel aangesproken te zijn buiten de school en later herhaalde dat zij en haar broer nooit binnenin de school benaderd werden om drugs te verkopen, ook al waren er veel andere leerlingen bij die bende betrokken (CGVS dochter p.10, 11). Dit druist dan weer in tegen uw eigen verklaring, als zouden er ook leerlingen binnen de school "aan werving" gedaan hebben en zij uw kinderen geld en andere zaken aanboden om hen te betrekken bij hun (drugs-)netwerk (CGVS p.14).

U vervolgde uw relaas door te stellen dat uw zoon hardhandig werd aangepakt toen de drugsbende uw kinderen een laatste keer aanklampie na schooltijd. Ook wat dit incident betreft, klemmen uw verklaringen met die van uw dochter. Hoewel u aangaf dat uw kinderen toen al "een tweetal" maanden door deze personen werden getergd (CGVS p.13), beweerde M. dat voorgaande verzoeken om drugs te verkopen toen nog maar "een viertal weken" aansleepten (CGVS dochter p.12-13), wat toch een behoorlijk groot verschil is. Nog frappanter is dat, volgens haar, uw zoon Axel op dat ogenblik door twee personen werd toegetakeld (CGVS dochter p.13), terwijl u daarentegen beschreef dat hij slechts door één bendelid werd aangevallen om meteen daarna op uw woorden terug te komen, zeggende dat er daarbuiten ook "omstaanders" uw zoon toen aanvielen (CGVS p.16), wat dus alleszins zou neerkomen op meer dan twee personen in totaal. Wel wist u met zekerheid te zeggen dat bendeleider J.F. niet aanwezig was op dit incident (CGVS p.16). M. getuigde nochtans dat hij zich daar wél bevond (CGVS dochter p.13), iets wat u na confrontatie gewoon bleef ontkennen (CGVS p.16). Verder gepeild naar de verwondingen die Axel tijdens dit incident zou hebben opgelopen, verwees uw dochter louter naar een blauwe plek naast zijn kin (CGVS dochter p.13), uzelf had het dan weer enkel over een blauw oog (CGVS p.16). Uw uitleg voor deze zoveelste tegenstrijdigheid, namelijk dat u die dag niet goed had opgelet omdat u blind was van woede (CGVS p.16), kan niet overtuigen en doet eigenlijk alleen maar verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, aangezien het hier zou gaan om de fysieke integriteit van een van uw kinderen.

Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. De door u neergelegde brief waarvan u zegt dat het een parketaangifte is (zie adm. dossier; zie ook infra), brengt namelijk nóg een andere versie van de feiten naar de oppervlakte. Daarin valt te lezen dat op een zeker ogenblik uw beide kinderen (en niet enkel uw zoon; zie supra) fysiek aangevallen werden omdat zij niet waren ingegaan op de vraag om drugs te verspreiden en, meer nog, dat u toen met een vuurwapen met de dood bedreigd werd door Tuerto (terwijl u op het CGVS met klem verklaarde dat J.F. oftewel El Tuerto daar niet aanwezig was en u geen enkele melding maakte van enige vuurwapens op dat moment; CGVS p.10, 15-16). Verder mag het toch wel verbazen dat in deze brief beschreven staat dat u en uw kinderen het slachtoffer werden van bedreigingen "via de telefoon en via gewapende individuen op motorfietsen", weeral een gegeven dat u noch uw dochter ter sprake brachten op jullie persoonlijk onderhoud hoewel jullie gevraagd werd om een uitgebreid en volledig relaas te verschaffen.

Ook over de aangifte zelf moet een en ander worden opgemerkt. Naar eigen zeggen ging u deze indienen samen met uw zoon; uw dochter zat op dat ogenblik alleen opgesloten in jullie huis (CGVS p.16-17). Merkwaardig is dat M. zelf dan weer opwierp dat zij toen thuis vergezeld werd door Blanca, jullie buurvrouw (CGVS dochter p.16), iets wat u na confrontatie simpelweg van de hand doet door te antwoorden dat u gewoon de aangifte deed en niet weet of iemand uw dochter thuis al dan niet ging vergezellen (CGVS p.17). Dit houdt echter geen enkele steek vermits M. aangaf dat u zelf aan Blanca bent gaan vragen of zij uw dochter gezelschap wilde houden (CGVS dochter p.16). Niet alleen over de omstandigheden rond uw aangifte, maar ook over de klacht zelf rijzen er twijfels. Gevraagd aan uw dochter hoe de reactie van de parketbeambte luidde na het afleggen van uw verklaringen, stelde zij dat deze persoon u vertelde dat er een onderzoek ging worden opgestart (CGVS dochter p.16). U zou dit nadien aan uw dochter hebben meegedeeld (CGVS dochter p.16). Dit stemt echter niet overeen met uw eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u liet optekenen dat het openbaar ministerie u toen te kennen gaf dat "zolang er geen dode valt, ze niets kunnen doen" (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Wat dit betreft is moet tevens worden gewezen op uw verklaring als zou u de hierboven besproken brief op aanvraag ontvangen hebben vanwege het openbaar ministerie (CGVS p.17; zie brief en vertaling in adm. dossier). Het gaat hier slechts om een brief die uitsluitend door u werd opgesteld, echter kan hieruit geenszins worden afgeleid dat u werkelijk op de officiële parketzetel verklaringen bent gaan afleggen. Het document in kwestie bevat geen enkele handtekening van een ambtenaar of bevoegde instantie, hoewel dit volgens de landeninformatie de norm is in het geval van een officiële aangifte (zie COI Focus Colombia - Beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 februari 2021, toegevoegd aan adm. dossier), en de authenticiteit van de Fiscalia-sticker aan de bovenkant van het document kan niet worden nagegaan daar de brief die u voorlegt een kopie betreft.

Er werd u nochtans gevraagd op het CGVS of u het originele formulier kon voorleggen, hetgeen u niet deed (CGVS p.17). In de marge kan nog worden opgemerkt dat deze gekopieerde brief gedateerd is op 21 mei 2019, terwijl u volgens uw dochter pas op 29 mei aangifte zou hebben gedaan (CGVS dochter p.15). Gelet op al het voorgaande maakt u onvoldoende aannemelijk werkelijk klacht te hebben neergelegd bij de Colombiaanse autoriteiten, waardoor de geloofwaardigheid van het verdere verloop van uw asielrelaas op zich al in het gedrang komt.

U verhaalde immers verder dat het openbaar ministerie uw klacht doorstuurde naar de lokale politie, die op hun beurt voorheen vernoemde drugsbende zouden hebben ingelicht omdat zij met hen onder één hoedje spelen (CGVS p.17-18). Ook hier dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen geenszins kunnen overtuigen. Zo is het op zijn minst bevreemdend dat J.F. (aka. Tuerto) enerzijds de moeite zou hebben genomen om meerdere mensen op te trommelen, waaronder zelfs een luitenant in hoogsteigen persoon, om 's nachts naar uw huis te komen, en dat zij erop alludeerden dat zij u en uw kinderen wilden vermoorden (CGVS p.10-11, 18) doch anderzijds blijkt nergens uit uw verklaringen dat deze personen uw huis zijn binnengevallen om te verifiëren of jullie daadwerkelijk thuis waren of om jullie rechtstreeks, persoonlijk schade te berokkenen. Dat de moeder van J.F., voor wie hij veel schrik koestert, daar opeens opdook (CGVS p.10), is op zich ook maar een bedenkelijke gang van zaken en biedt geen afdoende uitleg voor het gegeven dat jullie belagers blijkbaar geen moeite deden om jullie binnenin jullie huis te zoeken of uit te schakelen. Deze plotse verschijning van J.F.'s moeder is overigens iets waar uw dochter zelf geen enkele melding van maakte doorheen haar verklaringen (CGVS dochter p.8, 17-18). Nog opvallender is dat u beweerde na dit incident nog talloze dagen in uw huis te hebben verbleven met uw kinderen – u hield het op “15 dagen, 10 dagen, 8 dagen” (CGVS p.19) – terwijl M. dan weer het volgende verklaarde: “we hebben gewacht tot 's ochtends vroeg en mijn vader heeft toen D. opgebeld en gevraagd of hij ons onderdak kon bieden en die is dan langsgesproken en heeft ons opgepikt, diezelfde ochtend nog in de vroegte” (CGVS p.18). Na confrontatie ontkende u opnieuw de versie van uw dochter, waardoor jullie strijdige verklaringen nog steeds overeind blijven (CGVS p.19).

Een dergelijke reeks aan flagrante tegenstrijdigheden, zoals blijkt uit al het bovenstaande, doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven en geeft uw relaas een verzonnen indruk.

Ten overvloede wenst het CGVS nog te wijzen op het laattijdige karakter van jullie verzoek om internationale bescherming. Hoewel u en uw zoon op 8 februari 2020 vertrokken uit Colombia en uw dochter op 15 februari 2020 (zie paspoortstempels in adm. dossier) en jullie België binnenkwamen op respectievelijk 8 februari 2020 en 16 februari 2020 (zie Bijlage 26 in adm. dossier), verklaarden jullie zich allen pas op 18 februari 2021 vluchteling bij de DVZ. Er zijn overigens geen Eurodac-treffers te vinden in jullie administratief dossier die zouden kunnen wijzen op een eventueel verzoek in een andere EU-lidstaat. Nochtans kan redelijkerwijze worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat jullie nalieten dit te doen en meer dan één jaar wachtten alvorens zulk verzoek in te dienen, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas, cf. artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Uw laattijdige verzoek springt des te meer in het oog daar u zelf aangaf dat de zus van uw vriend D., bij wie u tijdens de maanden voor uw vertrek verbleef, een geldinzameling zou hebben georganiseerd opdat u met uw kinderen naar België zou kunnen reizen “en hier opgevangen worden onder het politiek asiel” (CGVS p.11). Uit deze uitspraak volgt dat u al van voor uw vertrek uit Colombia afwist van de asielprocedure in België en kan de bedenking gemaakt worden dat u en uw kinderen zich hier ongetwijfeld meteen op hadden beroepen mochten jullie problemen met een drugsbende in Cali enigszins oprecht zijn.

Bij dit alles komt nog eens dat het CGVS op twee internetartikelen stootte waarin te lezen valt dat u sinds 2008 internationale bekendheid geniet als para-atleet voor Colombia in de disciplines discuswerpen, kogelstoten en speerwerpen (zie informatie toegevoegd aan adm. dossier). Een van deze twee bronnen betreft een interview met een online magazine waarin u liet optekenen dat u zich op het moment van schrijven van onderhavig artikel (31 augustus 2020) – i.e. middenin uw lange wachttijd voor uw asielaanvraag in België – in Spanje bevond om daar bijkomende medailles binnen te halen, iets waar u met geen woord over repte tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit vormt een ernstige aanwijzing dat er recreatieve of beroepsmatige motieven aan de grondslag liggen van uw reis naar Europa en sterkt opnieuw het vermoeden dat uw vertrek uit Colombia, alsook dat van uw kinderen, niet ingegeven

is door een gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade. In de marge kan hierbij nog worden aangestipt dat u in datzelfde interview getuigde dat u in totaal 8 broers en zussen heeft met wie u een goede band onderhoudt, dit terwijl u t.a.v. de Belgische asielinstanties aangaf drie broers en twee zussen te hebben en met niemand nog contact heeft omdat zij u achterlieten toen u nog een tiener was (CGVS p.8). Uit dit interview komt ook naar voren dat u in het verleden aan verscheidene competities in het buitenland deelnam waaronder in het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, de Verenigde Staten, Argentinië, Mexico en Brazilië. Toen het CGVS u vroeg of voor uw vertrek naar België ooit Colombia uit gereisd was, luidde uw antwoord nochtans dat u alleen nog maar in het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk geweest was, zonder meer (CGVS p.9). Het CGVS kan bijgevolg niet anders dan vermoeden dat u in Colombia wel degelijk over een breed familiaal netwerk beschikt, alsook dat het door u geschetste beeld van uw financiële situatie enigszins genuanceerd moet worden, uw vele reismogelijkheden indachtig.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd."

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en

Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De tot nu toe onbesproken documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort en identiteitskaart, alsook deze van uw vader en uw broer, bieden zicht op jullie nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw vader, Fernando Mina Cortes (CG 20-12010; OV 9.159.652), overging tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud bevindt zich in uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Na een uiteenzetting van de door hen geschonden geachte wetsbepalingen en de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verduidelijken verzoekers inzake de toekenning van de vluchtelingenstatus met betrekking tot hun vrees dat zij de criminelen in hun zone, met name J.F. vrezes en dat er niet betwist wordt dat zij uit Cali komen en dat Cali de meest gewelddadige stad van Colombia is met het grootste aantal moorden en waar slechts een beperkt aantal politiemensen/ordehandhavers aanwezig zijn (COI Focus 2021). In deze context wisten zij dat er een risico bestaat dat ze slachtoffers zouden worden van afpersing indien ze niet aan de eisen van de bendeleden voldeden. Zij wijzen er op dat verzet tegen de autoriteit van de bende, die een actor van vervolging is, de uiting vormt van een politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep die zich verzet tegen de bendes en dus binnen het Vluchtelingenverdrag valt.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden en inconsistenties aangevoerd door verwerende partij stellen zij dat deze betwistbaar zijn en dat deze betrekking hebben op details en kleine verschillen, zoals ook verwerende partij moet bekritisseren worden omwille van haar gebrek aan analyse en aandacht voor de bijzondere omstandigheden van het geval. Zij beroepen zich in dit geval op een gebrekkig geheugen van verzoeker als gevolg van psychische kwetsbaarheid en stellen: *"Na talrijke verzoeken is er sinds januari 2022 een psychologische follow-up voor hem (zie stuk 9). Een gedetailleerd certificaat kan worden verstrekt nadat regelmatig toezicht is ingesteld. In ieder geval moet Uw Raad hiermee rekening houden bij de analyse van vermeende tegenstrijdigheden of inconsistenties in de verklaringen van verzoeker - te meer daar deze, zoals hieronder zal worden uiteengezet, vaak gebaseerd zijn op onbeduidende details of verschillen."* Met betrekking tot de tegenstrijdigheid inzake de precieze datum waarop verzoekster en haar broer door de bendeleden werden benaderd stellen zij vooreerst dat deze niet voor de hand ligt aangezien de aangehaalde periodes zo gelijklopend zijn en ten tweede dat verzoeker niet persoonlijk bij deze gebeurtenissen aanwezig was. Zij wijzen er op dat de school in januari hervat in Colombia en dat verzoekster en haar broer verdacht en vreemd gedrag begonnen op te merken, zonder dat zij een specifieke datum kunnen noemen, pas daarna realiseerden zij zich wat er werkelijk aan de hand was. Inzake de tegenstrijdigheden met betrekking tot de wijze waarop verzoekster en haar broer door de bendeleden werden benaderd, menen zij dat deze verklaringen niet tegenstrijdig zijn maar elkaar aanvullen en betogen: *"verweerster houdt er immers geen rekening mee dat verzoekers enkel 's middags school hadden (van 13 tot 18 uur). Wanneer verzoekers verklaarden dat zij in de namiddag werden benaderd, kon dit dus zowel het aankomen op de school als het verlaten ervan betekenen. Het was alleen verweerster die hieruit een verschil afleidde. Wat betreft de vraag of dit binnen of buiten de school plaatsvond, zijn beide beweringen waar – het hangt ervan af hoe de vraag wordt gedraaid en/of begrepen. Verzoekster stelde dat dit alleen buiten gebeurde, omdat de voorstellen alleen daar op een directe en "frontale" manier werden gedaan – zoals zij de vraag van de Protection Officer begreep. Ook binnen haar school werd zij goed benaderd, maar dat was anders: binnen de school werd het onderwerp nooit openlijk besproken, en de toenaderingen vonden op verschillende manieren plaats: mensen betaalden verzoekster en haar broer bijvoorbeeld voor dingen of boden hen geld aan - verraderlijke en discrete manieren om hen over te halen zich bij de bende aan te sluiten! Voor het overige hielden verzoekers vol dat zij altijd werden benaderd als zij met z'n tweeën waren. Wanneer de broer van verzoekster werd aangesproken wanneer hij alleen was, gebeurde dit alleen wanneer verzoekster wegens ziekte afwezig was geweest op school. In haar persoonlijk geval werd verzoekster echter alleen benaderd in aanwezigheid van haar broer - en daarom verklaarde zij dat! Ook dit is volledig in overeenstemming met de verklaringen van haar vader. Ten slotte zij er nogmaals op gewezen dat deze gebeurtenissen buiten de aanwezigheid van verzoeker zelf hebben plaatsgevonden, hetgeen een verklaring kan zijn voor enkele kleine discrepanties – hoewel deze niet significant zijn!"* Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker goed op de hoogte was van de naam van de bende en verzoekster niet wijzen verzoekers er op dat in Cali veel kartels en andere gewapende bendes zijn en dat verzoekster en haar broer niet direct wisten dat diegenen die hen lastig vielen tot El Rincon behoorden. Dit was niet het enige kartel dat actief was in de school en dit werd nooit echt openlijk besproken in alle gevallen. Er moet ook in gedachten worden gehouden, zo menen verzoekers, dat zij nog erg jong waren (17 voor verzoekster en 15 voor haar broer) en dat hun vader hen overbeschermd en alles deed om hen niet te confronteren met de gewelddadige buitenwereld.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de data betreft, stellen verzoekers dat hun verklaringen niet tegenstrijdig zijn maar de realiteit weergeven. Verwerende partij geeft blijk van een te strikte analyse en verzoekers menen dat *"Dergelijke ervaringen houden niet op bij specifieke data, maar bij gevoelens - zoals blijkt uit de verklaringen van verzoekers zelf, aangezien zij spreken van "ongeveer", "min of meer".*

In het onderhavige geval hadden verzoekster en haar broer de bendeleden inderdaad sedert enkele weken opgemerkt en er last van gehad. De reden waarom verzoekster "ongeveer 4 weken" vermeldde, is dat zij het persoonlijk ongeveer 4 weken lang "intenser" had gevoeld!". Vervolgens stellen verzoekers met betrekking tot de tegenstrijdigheden inzake de mishandeling van verzoeksters broer dat verwerende partij voorbijgaat aan de concrete omstandigheden van het geval en herinneren er aan dat verzoeker in het midden van de strijd is aangekomen, nadat deze reeds was begonnen. Zij betogen vervolgens: *"Indien er bij zijn aankomst slechts één persoon was die zijn zoon aanviel, betekende dit niet dat de verklaringen van verzoekster vals waren en dat het er voor zijn aankomst niet twee waren! Evenzo was, voordat verzoeker arriveerde, J. F. aanwezig, maar hij vertrok later. Zoals verzoeker stelt, waren er in elk geval veel mensen rond hen, mensen die zich hadden verzameld. Dit betekent niet dat zij deelnamen aan het fysieke geweld tegen zijn zoon!".* Inzake de tegenstrijdigheden met betrekking tot de gevolgen van de vechtpartij stellen verzoekers opnieuw dat dit geen tegenstrijdigheid is nu de blauwe plek op het gezicht van A.F. zich wel degelijk uitstrekte van zijn oog tot aan zijn kin, wat de verklaringen van verzoekers verklaart. Zij besluiten dat de opgeworpen tegenstrijdigheden niet echt tegenstrijdigheden zijn en kunnen verklaard worden wanneer ze meer in detail worden geanalyseerd. Verwerende partij geeft volgens verzoekers blijk van een aanzienlijke mate van strengheid in de analyse van verzoekers' verklaringen die niet kunnen overtuigen.

Wat de brief en de parketaangifte betreft verzetten verzoekers zich tegen de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherentie die niet aan hen te wijten zijn maar aan de *"autoriteiten van het land –en hun middelmatige/slechte kwaliteit"*. Zij betogen dat zij zeer teleurgesteld waren toen zij de klacht indienden, dat deze binnen zeer korte tijd werd ontvangen en dat de indiening van de klacht niet gewetensvol werd afgehandeld door de medewerkers van het parket die geen belang hechtten aan hun verklaringen. Zij stellen vervolgens: *"Verzoeker herinnert eraan dat de enige informatie die de toenmalige medewerkers van het parket interesseerde, was dat zij een naam hadden - namelijk El Tuerto. Verzoeker begreep daarna dat dit was omdat zij corrupt waren en met hem samenwerkten. Zij hebben hem inderdaad gewaarschuwd naar aanleiding van de klacht, en hij is vervolgens verzoekers bij hen thuis komen bedreigen in gezelschap van de plaatselijke politie (zie verhaal). Dit verklaart waarom zoveel van deze informatie - die verzoekers nooit hebben gegeven! - kan worden gevonden in het verslag van hun klacht; of dat de klacht enkele inconsistenties bevat... Dit is echter niet de schuld van verzoekers!".* Wat betreft de tegenstrijdigheden in de omstandigheden rond de indiening van de klacht, met name met betrekking tot verzoekster, voeren verzoekers aan dat verzoeker B. nooit persoonlijk heeft gevraagd om zijn dochter gezelschap te komen houden maar dat het B. zelf was die verzoekster kwam opzoeken en had aangeboden haar gezelschap te houden. Zij betogen hierover verder als volgt: *"Toen verzoeker verklaarde dat verzoekster alleen thuis was gebleven terwijl zij de klacht gingen indienen, bedoelde hij dat zij van hun drieën de enige was die niet was gegaan. Dit betekende echter niet dat zij geheel alleen was gelaten. Ten tweede verbaast het verweerster dat verzoekster heeft verklaard dat haar vader haar bij haar terugkeer had verteld dat het Openbaar Ministerie had gezegd dat zij een onderzoek zouden instellen; terwijl verzoeker zelf op het Dienst voor Vreemdelingenzaken had verklaard dat "als er geen doden vallen, zij niets doen". Nogmaals, dit is niet tegenstrijdig... Om zijn dochter niet de hoop te doen verliezen, heeft verzoeker zijn dochter gezegd dat zij een onderzoek zouden instellen. Natuurlijk vermoedde verzoeker, vooral gezien het gebrek aan professionalisme bij het indienen van de klacht, dat het onderzoek nooit tot iets zou leiden als er "geen dood" was."*

Met betrekking tot de motieven inzake de bedreigingen ontvangen door J.F. en de luitenant betogen verzoekers dat verwerende partij daarmee het werkelijke doel van dit bezoek van J.F. en de politie uit het oog verliest, met name hun gezag publiekelijk te doen gelden. Door luid te schreeuwen en hun naam te noemen wilden zij verzoekers, maar ook de hele buurt laten horen wie de baas was, inclusief het feit dat de bendes en de politie samenwerkten. Zij betogen hierover vervolgens: *"Dit is geheel in overeenstemming met de tactiek van gewapende bendes - wier uiteindelijke doel is gezag en gehoorzaamheid te vestigen. Verzoekende partij wenst vervolgens een misverstand van verwerende partij recht te zetten: de moeder van J. F. was duidelijk niet met deze groep mensen. Zij woonde echter een paar huizen van verzoekers vandaan, zodat verzoeker, toen zij de commotie hoorde - zoals vele andere burens – haar zoon hoorde toespreken en vragen wat er aan de hand was. Niets meer, niets minder! De reden waarom verzoekster dit detail over J. F.'s moeder niet heeft vermeld, is dat het precies een detail is - irrelevant voor de rode draad en het verloop van het incident. Ten slotte zijn verzoekers wel op de ochtend na het incident vertrokken, nadat verzoeker zijn vriend D. had gebeld. Er moet een vertaalfout zijn gemaakt, wil er een andere verklaring in de hoornota's van verzoeker staan! Verzoekende partij wijst er tenslotte op dat de objectieve gegevens ook het probleem van corruptie bij de politie benadrukken. Verzoekers hebben dit bij dit incident aan den lijve ondervonden: het was duidelijk dat als de lokale politie en J. F. (samen, reeds!) naar hun huis kwamen, hen verweten dat zij een klacht hadden ingediend en hen bedreigden, dit was omdat het Openbaar Ministerie hen had gewaarschuwd voor hun klacht!".*

Zij citeren vervolgens uit het OSAR verslag van 2020 met betrekking tot het feit dat de meeste gevallen van geweld worden gepleegd door guerillastrijders en/of paramilitaire groepen, de banden tussen de politie en guerilla-en/of paramilitaire groeperingen en het feit dat bestaande beschermingssystemen vaak ondoeltreffend zijn. Dit verklaart volgens verzoekers ook waarom zij na dit incident geen nieuwe klacht hebben ingediend.

Wat de laattijdige indiening van de asielaanvraag en de realiteit van verzoekers' aanwezigheid in België sinds februari 2020 betreft, stellen verzoekers dat zij zo lang hadden gewacht omdat zij niet vertrouwd waren met het systeem en vooral omdat zij slecht advies hadden gekregen. Zij stellen dat crowdfunding werd georganiseerd met de bedoeling om hen in veiligheid te doen vluchten, maar in het bijzonder met de bedoeling om een asielaanvraag in te dienen in België en dat zij bij aankomst in België opgewacht werden door een kennis die hen vertelde dat zij asiel konden aanvragen, maar dat de zaken tijdelijk opgeschort waren wegens COVID en dat zij moesten wachten omdat zij een "Dublin" zouden kunnen riskeren aangezien zij door Nederland waren gereisd. Zij waren slecht geadviseerd, gingen niet naar een centrum en spraken niet rechtstreeks met een advocaat en het duurde lang voor zij correct werden geadviseerd, zo betogen zij. Wat de realiteit van verzoekers' aanwezigheid in België sinds begin 2020 betreft, stellen verzoekers: *"Verweerster legt inderdaad voor een eind augustus 2020 gepubliceerd artikel, waarin verzoekers sporttitels als para-atleet zijn vermeld, alsmede een aantal persoonlijke gegevens, maar vooral het feit dat hij zich "op dit moment in Spanje" zou bevinden. Verzoeker kan niet anders dan verrast zijn door dit artikel. Hij hield vol dat hij nooit in Spanje is geweest en dat hij nooit een dergelijk interview heeft gegeven in 2020! Hij heeft in de loop van 2015 wel een interview gegeven met dezelfde persoon, hetgeen blijkt uit het in de bijlage overgelegde bewijsmateriaal (zie stuk 3), maar begrijpt de daarin voorkomende fouten niet (verzoeker heeft bijvoorbeeld maar 3 broers en 2 zussen, in tegenstelling tot wat in het artikel staat). Dit artikel lijkt dus opnieuw te zijn gepubliceerd in 2020, zonder dat de informatie in het artikel up-to-date is! Verzoeker was in feite niet in Spanje in 2020; en in dit verband herinnert hij eraan dat te midden van de covid pandemie geen internationaal vergelijkend onderzoek werd georganiseerd. In ieder geval betwijfelt verzoeker of het zin heeft in dit verband te liegen... In hetzelfde artikel lijkt te staan dat verzoeker een goed inkomen zou hebben (quod non, in casu), zodat er geen reden zou zijn aan te nemen dat hij onder valse economische voorwendselen asiel zou aanvragen. En afgezien daarvan zou een doortocht door Spanje (quod non, in casu) geen enkele invloed hebben op zijn asielverhaal en de vrees die hij voor Colombia koestert. Verweerster probeert een onjuist en opportunistisch profiel van verzoeker te schetsen - dat echter helemaal niet waar is!"*

In ondergeschikte orde menen verzoekers onder verwijzing naar hun vluchtrelaas dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zij betogen vervolgens, onder verwijzing naar het OSAR rapport van 2020 dat de conflictdynamiek in sommige delen van Colombia nog sterk aanwezig is en dat de burgerbevolking nog steeds blootstaat aan wijdverspreid geweld dat de Staat niet in toom kan houden: *"La population civile est exposée à la violence ... et ne parviennent donc pas à atteindre les personnes qui en ont le plus besoin (AI, 23 avril 2018) (stuk 4)"*. Zij verwijzen en citeren vervolgens uit COI Focus – *"Colombia Veiligheidssituatie"*: *"..."* (zie administratief dossier pp. 19-20) en menen dat het verslag bevestigt dat de situatie zeer gevaarlijk blijft. Zij stellen vervolgens dat in 2021 al meer dan 13.000 Colombiaanse onderdanen het geweld in Colombia hebben moeten ontvluchten (stuk 7) en wijzen er op dat Cali wordt geïdentificeerd als de meest gewelddadige stad van Colombia (COI Focus 2019, p. 44) en waar slechts nog een beperkt aantal politiemensen/ordehandhavers aanwezig zijn (COI Focus 2019, p. 45). Zij menen dat ondanks deze vaststellingen een nauwkeurige, gedetailleerde en actuele analyse van de veiligheidssituatie in Cali door verwerende partij ontbreekt en dat dergelijke analyse tot de vaststelling zou leiden dat verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen gezien de algemene situatie voor burgers. Zij menen dat verwerende partij niet kan worden gevolgd inzake de beoordeling van het aantal slachtoffers in verhouding tot de gehele bevolking en argumenteert: *"-Het aantal doden en gewonden is slechts een indicator van het niveau van willekeurig geweld en ernstige schade. Ernstige schendingen van mensenrechten komen ook voor aanmerking voor de subsidiaire bescherming en deze worden niet geteld in het aantal doden of gewonden : wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) VW; -De regionale verschillen voor wat betreft de veiligheidssituatie en de aanwezigheid van een gewapend conflict vereist de dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivering van het aantal slachtoffers in verhouding tot de totale bevolking is niet relevant daar elke Colombiaan, ongeacht zijn oorsprong, wordt in deze verhouding geteld, wat niet pertinent is om het aantal slachtoffers in Cali te benaderen"*.

Verzoekers zijn het ook niet eens met de analyse van verwerende partij volgens dewelke *"het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de*

bovenvermelde departementen". Zij menen dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband heeft met het conflict in de regio en dat dit des te meer geldt voor Cali dat de meest gewelddadige stad van Colombia is. Volgens verzoekers wordt de situatie in Cali gekenmerkt door de aanwezigheid en activiteiten van een groot aantal georganiseerde en gewapende groepen, die er de economische en criminele activiteiten uitvoeren in verband met het conflict (COI Focus 2019, pp. 43-44). Zij stellen vervolgens "Volgens Amnesty International : *"The city of Cali, capital of the department of Valle del Cauca, is in one of the regions hardest hit by the internal armed conflict and where various armed groups have proliferated and continue to operate, resulting in thousands of people being displaced and killed. It is the city with the second largest Afro-descendant population in Latin America and is characterized by inequality, exclusion and structural racism. This context contributed to Cali becoming the epicentre of protests and human rights violations during their repression."* Vrije vertaling : De stad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca, ligt in een van de regio's die het zwaarst zijn getroffen door het interne gewapende conflict en waar verschillende gewapende groeperingen zich hebben verspreid en nog steeds actief zijn, met als gevolg dat duizenden mensen ontheemd zijn geraakt en zijn vermoord. Het is de stad met de op één na grootste Afro-afhankelijke bevolking in Latijns-Amerika en wordt gekenmerkt door ongelijkheid, uitsluiting en structureel racisme. Deze context droeg ertoe bij dat Cali het epicentrum werd van protesten en mensenrechtenschendingen tijdens de onderdrukking ervan, (stuk 6) Volgens Le Devoir : *"Armoede, racisme, drugshandel, wantrouwen jegens de regering, toename van geweld sinds het vredesakkoord van 2016... Al het kwaad van een Colombia in crisis concentreert zich in Cali, het hart van de volkswoede die sinds 28 april is geëxplodeerd. Cali is een "cocktail van racistische componenten, verergerd door irritatie en vermoeidheid met de regering; classistische componenten verergerd door politieke retoriek" die "[het protest] heeft onderdrukt alsof het om subversie ging", vat Delfin Grueso, een professor aan de Universiteit van Valle, in een interview samen."* Er moet worden besloten dat het geweld in Cali een hoog niveau bereikt, dat er een relatie is met de gewapende conflicten, dat het geweld de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkt capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen".

Verzoekers vragen hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, in nog ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Pro deo aanstelling;
3. Bewijs van dezelfde artikel dd 2015;
4. OSAR Report-2020;
5. Verslag "Colombie, rapport de mission d'information", beschikbaar op <https://irbcbisr.gc.ca/fr/renseignements-pays/recherche/Pages/colombie-2020.aspx>.;6. Amnesty International, "Colombia: Violent repression, paramilitarism, illegal detention and torture of peaceful protesters in Cali", beschikbaar op <https://www.amnestv.org/en/latest/press-release/2021/07/colombia-repression-violenta-contra-manifestantes-pacificos-cali/>;
7. Artikel RTBF, "Colombie: plus de 13.000 personnes ont dû fuir la violence", beschikbaar op : <https://www.rtbf.be/info/monde/detail-colombie-plus-de-13-000-personnes-ont-du-fuir-laviolence?id=10728911>;
8. Artikel Le Devoir, "Cali, la ville qui incarne la colère d'un pays en pleine crise", beschikbaar op: <https://www.ledevoir.com/monde/ameriques/600527/colombie-cali-la-ville-qui-incarne-la-colere-d-un-pays-en-pleine-crise>;
9. Psychologisch attest voor verzoeker.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna

"Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoekers leggen bij de indiening van hun beschermingsverzoek hun originele Colombiaanse paspoorten en identiteitskaarten voor. De Raad stelt vast dat hun Colombiaanse nationaliteit niet wordt betwist door verwerende partij.

4.3. In de bestreden beslissing met betrekking tot verzoeker wordt met betrekking tot zijn bijzondere procedurele noden als volgt gemotiveerd: *Voorafgaandelijk moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo bleek uit uw registratieformulier van uw verzoek om internationale bescherming en uit de DVZ-vragenlijst inzake bijzondere procedurele noden dat u wandelt met een beenprothese en uw mobiliteit bijgevolg beperkt is (zie adm. dossier). Om op een passende wijze tegemoet te komen aan uw noden, heeft het CGVS het nodige gedaan om rekening te houden met uw persoonlijke situatie. Zo ging uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS door in een lokaal dat zich vlak bij de lift bevond zodat u niet ver hoeft te stappen. Daarnaast werd er in het midden van uw persoonlijk onderhoud een onderbreking voorzien (CGVS p.12) en werd u er tweemaal op gewezen dat u steeds om een bijkomende pauze mocht vragen indien u dit wenste (CGVS p.2-3). U maakte van deze mogelijkheid geen gebruik. Het persoonlijk onderhoud nam overigens in normale omstandigheden plaats. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden op redelijke wijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd zijn.”*

De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en correct zijn en in het verzoekschrift niet wordt aangevoerd dat verzoeker bijzondere procedurele noden niet correct werden beoordeeld of dat zij slechts ten dele zouden zijn onderkend.

4.3. De verzoeken om internationale bescherming houden verband met bedreigingen door een drugsbende uit Cali en pogingen om verzoekers zoon en verzoekster in te schakelen bij de illegale activiteiten van de bende. Het wordt niet betwist dat verzoekers afkomstig zijn van Cali en in verschillende buurten in Cali hebben verbleven.

4.3.1. Uit de door verzoekers bijgebrachte landeninformatie blijkt dat in Colombia na het vredesakkoord van 2016 met de FARC-EP de veiligheidssituatie verbeterd is maar dat naast het gewapend conflict dat voortduurt in een aantal departementen in Colombia, ook georganiseerde misdaadgroepen actief zijn in Colombia en dat ook paramilitaire groeperingen zoals het ELN en de EPL inkomsten halen uit drughandel (COI Focus, p. 23). In Colombia zijn een aantal new illegal armed groups actief, waarvan sommigen ontstaan zijn uit voormalige paramilitaire groeperingen als gevolg van een gebrekkig demobilisatieproces tussen 2003 en 2006. Verder komt ook rekrutering van minderjarigen voor in Colombia die volgens onderzoek door InSight Crime vooral voorkomt in landelijke gebieden in Colombia en onder meer worden ingeschakeld in de drughandel, waarbij een toename van dergelijke rekruteringen werd vastgesteld door gewapende groeperingen die werd toegeschreven aan schoolsluitingen en lockdown maatregelen ten gevolge van de covid pandemie (COI Focus, p. 34).

Verder vormen de grote steden in Colombia knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken samenkomen in de vorm van cocaïne transporten, witwassen van geld en de activiteiten van talloze gewapende groeperingen die zich verrijken door transnationale drughandel en criminaliteit (COI Focus, p. 39). Cali geldt in 2018 als de meeste gewelddadige stad van Colombia en kent in 2020 het tweede hoogste moordcijfer van het land. De stad kent volgens de Secretary of Security and Justice ongeveer 180 criminele structuren en wordt gekenmerkt door een zeer grote economische tweespalt tussen het rijkere witte gedeelte en andere delen van de stad waar mensen geen kansen krijgen om op de sociale ladder op te klimmen (COI Focus, p. 40-41). De stad kende een opflakking van geweld

tijdens de demonstraties in april-juni 2021 (Amnesty International, Colombia: Violent repression, paramilitarism, illegal detention and torture of peaceful protesters in Cali, 30 July 2021 en LeDevoir, Cali, la ville qui incarne la colère d'un pays en pleine crise, 12 mai 2021).

De verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op verzoekers' problemen met het hoofd van een drugsbende die verzoekster en haar minderjarige broer op school in Charco Azul (Villa del Lago) lastig viel en hen wilde rekruteren om deel te nemen aan hun illegale activiteiten. Volgens hun verklaringen werden verzoekster en haar broer in april 2019 na schooltijd voor het eerst aangesproken door het hoofd van de drugsbende bekend onder de naam El Tuerto om met hem samen te werken, wat zij weigerden. Daarna werden zij verder onder druk gezet om mee te werken maar zij bleven weigeren. Op 28 mei 2019 werden zij opnieuw aangesproken door de drugsbende, waarbij verzoekers zoon werd vastgegrepen en geslagen en verzoeker, die net bij de school arriveerde, tussenkwam om zijn zoon te beschermen. Volgens hun verklaringen gingen de kinderen vanaf die dag niet meer naar school en deed verzoeker de dag daarna aangifte bij het Openbaar Ministerie in Cali. Drie dagen later werden zij thuis opgeschrikt in hun huis toen 's nachts een persoon aan de deur stond die riep dat hij luitenant R. was en dat verzoekers verklikkers waren en zij niet naar de politie moesten bellen omdat deze allen voor J.F., de echte naam van El Tuerto werkten. Later kwamen J.F. en zijn moeder ook aan en werden uiteindelijk de ruiten van hun huis ingeslagen, werd een graffiti van een monster op hun gevel gespoten en werden schoenen aan het huis opgehangen, het teken dat zij ten dode zouden opgeschreven zijn. Volgens hun verklaringen verhuisden zij de dag nadien naar een goede vriend, D. die in Juanchito woonde, net buiten Cali. Zij bleven een aantal maanden daar wonen en nadat een crowdfunding georganiseerd werd door de zus van D. die in België woont, werd met het verzamelde geld tickets gekocht voor verzoekers en verzoekers zoon. Verzoeker en zijn zoon verlieten Colombia met het vliegtuig op 8 februari 2020 en reisden via Amsterdam naar België, waar zij de volgende dag aankwamen. Verzoekster vertrok omwille van een administratieve vergissing met haar familienaam op het ticket, pas op 15 februari 2020 uit Colombia en kwam in België aan op 16 februari 2020. Verzoekers vrezen in geval van terugkeer naar Colombia gedood te worden door de bende van El Tuerto.

Verzoekers leggen naast hun identiteits- en reisdocumenten ook een klacht neer bij het Openbaar Ministerie van Cali. Uit de vertaling van deze klacht die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het om een verklaring gaat afgelegd door verzoeker op 21 mei 2019 in Santiago de Cali over de (fysieke) bedreigingen van zijn kinderen door gewapende individuen omdat zij weigerden met hen samen te werken en waarin vermeld wordt dat hij door een individu die bekend staat als Tuerto werd bedreigd met een vuurwapen en verder wordt gevraagd rekening te houden met hun situatie van bedreigingen zowel via de telefoon als via gewapende individuen op motorfietsen die hun leven in gevaar hebben gebracht (administratief dossier verzoekers, stuk 3). Het gaat *in casu* om de weergave van verzoekers' verklaringen bij het openbaar ministerie. Uit het document kan niet opgemaakt worden welk gevolg hieraan gegeven werd noch dat de aangifte aanleiding heeft gegeven tot het stellen van onderzoeksdaden noch welk gevolg er aan gegeven is. Er kan dan ook als dusdanig niet uit afgeleid worden dat de beweerde vervolgingsfeiten ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.

Verzoekers voegen ook een scan van een internetartikel van 2 december 2015 toe aan hun verzoekschrift. In zoverre verzoekers op basis hiervan betogen dat verzoeker in 2015 een interview heeft gegeven met dezelfde persoon als het door verwerende partij bijgebrachte artikel van 2020 waarin verzoeker wordt geciteerd en stellen dat dit artikel opnieuw gepubliceerd lijkt te zijn in 2020 zonder dat de informatie in het artikel up-tot-date is, stelt de Raad vast dat dit stuk in het Spaans is opgesteld en niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad van de inhoud ervan geen kennis kan nemen.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3.2. In de bestreden beslissingen wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen van verzoeker en zijn kinderen met een drugsbende uit Cali. Dit wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd op basis van een aantal vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in de respectievelijke verklaringen van verzoekers, alsook

op basis van de inhoud van de door verzoekers neergelegde aangifte bij het Openbaar Ministerie en het laattijdige karakter van de indiening van hun verzoek om internationale bescherming in België.

In het verzoekschrift beroept verzoeker zich, met betrekking tot de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden bij wijze van voorafgaande opmerking op een gebrek aan geheugen als gevolg van psychische kwetsbaarheid. Zij voegen ter staving aan hun verzoekschrift een brief toe van S.C.L., Clinical Psychologist, van 8 februari 2022 waarin wordt vermeld dat verzoeker naar haar praktijk werd verwezen voor psychologische evaluatie en behandeling door het Fedasil opvangcentrum Reno in Gent gedurende de maand januari 2022 en dat drie preliminaire interviews werden gehouden in het Spaans gedurende januari en februari. Voor zover uit dit document kan blijken dat verzoeker driemaal werd gezien in januari en februari 2022 door een psychologe, wordt hierin verder niets gespecificeerd over de aard van de psychologische problemen waarmee verzoeker zou kampen en kan hieruit dan ook niet worden afgeleid dat verzoeker een gebrek aan geheugen zou hebben. Verder stelt de Raad vast dat, waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat een *“gedetailleerd certificaat kan worden verstrekt nadat regelmatig toezicht is ingesteld”*, geen dergelijk document wordt bijgebracht in de loop van de procedure voor de Raad tot het sluiten van de debatten noch enig ander document waaruit kan blijken dat de psychologische begeleiding werd voortgezet na de drie eerste preliminaire interviews waarvan sprake in voormeld document. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekers de beoordeling van en de genomen maatregelen om tegemoet te komen aan verzoekers bijzondere procedurele noden niet betwisten. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij behalve zijn beperkte mobiliteit geen andere omstandigheden vermeldt die een invloed zouden kunnen hebben op zijn deelname aan de procedure of het vertellen van zijn verhaal (administratief dossier, vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* DVZ). Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS maakt verzoeker geen gewag van geheugenproblemen of psychologische problemen die hem zouden verhinderen om coherente verklaringen af te leggen, noch kan dit blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit dit document kan in elk geval niet afgeleid worden dat verzoeker een gebrek aan geheugen zou hebben, zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, noch dat dit een invloed heeft gehad op verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, zodat dit evenmin een verklaring kan bieden voor de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties.

4.3.3. Na grondige lezing van verzoekers' verklaringen, alle elementen in het rechtsplegingsdossier, in het bijzonder verzoekers verklaringen, het verzoekschrift en de door verzoekers bijgebrachte documenten en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoekers de beweerde bedreigingen door een bende uit Cali niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Zo leggen verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over de aanwezigheid van J.F., de leider van de bende die verzoekster en haar broer trachtte te rekruteren tijdens het incident voor de school op 28 mei 2019. Volgens verzoekers verklaringen, die bij het incident aanwezig was aangezien hij actief tussenkwam toen zijn zoon hardhandig werd aangepakt, was J.F. daarbij niet aanwezig (notities PO verzoeker, p. 16). Verzoekster, die eveneens tijdens het incident aanwezig was, verklaart evenwel het tegenovergestelde en verklaart dat J.F. haar broer niet geslagen heeft, maar dat hij op dat moment wel aanwezig was (notities PO verzoekster, p. 13). Zij verklaart verder, expliciet gevraagd of J.F. ook is tussengekomen in het gevecht tussen de twee leden van J.F.'s bende en haar broer dat dit niet het geval was en gevraagd of hij (J.F.) is tussenkwam toen haar vader daar aankwam: *“Nee. Maar hij heeft die jongens gezegd dat ze ook moesten vertrekken. Hij is toen weggegaan, wel ja, hij is ingestapt op de moto die naast hem stond en zij zijn dan meegegaan”* (notities PO verzoekster, p. 13-14). Hieruit blijkt duidelijk dat volgens verzoeksters verklaringen J.F. en haar vader beiden aanwezig waren toen verzoeker tussenkwam en dat J.F. pas wegging nadat zijn vader was tussengekomen. Verzoekster verklaart weliswaar dat verzoeker middenin de confrontatie bij de school is toegekomen (notities PO verzoekster, p. 13) maar dit neemt niet weg dat volgens haar verklaringen, die verder niet voor interpretatie vatbaar zijn, J.F. wel degelijk nog aanwezig was toen verzoeker aankwam. Verzoeker daarentegen verklaart uitdrukkelijk dat J.F. zelf niet aanwezig was en stelt met nadruk, na confrontatie met de verklaring van verzoekster, *“Nee. J.F. was daar niet. J.F. is een aanvoerder. Ik weet niet of zij die dingen door elkaar haalt, J.F. doet zoiets niet, die brengt je onmiddellijk om”* (notities PO verzoeker, p. 16). Daarnaast verklaarde verzoekster dat twee jongens van min of meer haar leeftijd haar broer door elkaar schudden, terwijl verzoekers verklaringen hierover onduidelijk blijven, nu hij stelt, gevraagd hoeveel bendeleden daar toen aanwezig waren op dat moment: *“Er was er eentje mijn zoon aan het aanvallen, maar ik weet dat er ook omstaanders daar mijn zoon aan het aanvallen waren”* (notities PO verzoeker, p. 16). De vastgestelde tegenstrijdigheden, in het bijzonder met betrekking tot de al dan niet aanwezigheid van J.F. op het ogenblik van het incident, ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van

verzoekers' verklaringen. De al dan niet aanwezigheid van de centrale figuur in het incident dat volgens verzoekers' verklaringen als zo bedreigend werd ervaren dat zij oordeelden dat een klacht moest worden ingediend en dat op dat ogenblik het culminatiepunt zou geweest zijn van een periode waarin de beide kinderen van verzoeker in toenemende mate onder druk zouden gezet zijn om mee te werken bij de bende, kan niet zomaar als een detail worden afgedaan, maar behoort tot de kern van hun vluchtrelaas. De vaststelling dat zij hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen ondermijnt reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de bendeleider. De vastgestelde tegenstrijdigheden worden door verzoekers niet weerlegd. Dat verzoeker midden in de strijd zou zijn aangekomen en dat er bij zijn aankomst maar één persoon was die zijn zoon aanviel en dat dit niet betekent dat het ervoor geen twee waren, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat beide verzoekers diametraal tegenovergestelde verklaringen afleggen over de aanwezigheid/afwezigheid van J.F. tijdens dit document. In dit verband merkt de Raad ook op dat zowel verzoeker als verzoekster aanwezig zouden geweest zijn tijdens dit incident zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij over een dergelijk cruciaal aspect van hun vluchtrelaas overeenstemmende verklaringen afleggen, wat hier dus duidelijk niet het geval is.

Verder stelt verzoekster dat zij en haar broer voor het eerst werden aangeklampt ongeveer vier weken voor haar vader de klacht heeft neergelegd (notities PO verzoekster, p. 12), terwijl verzoeker verklaart dat zij toen al twee maanden werden lastiggevallen. Ook al was verzoeker volgens hun verklaringen niet aanwezig toen zij voor het eerst werden aangesproken, de Raad kan niet om de vaststelling heen dat het *in casu* wel degelijk om een significant verschil gaat, waarvoor verzoekers geen plausibele verklaring bieden. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat deze stellingen niet tegenstrijdig zijn maar dezelfde realiteit weergeven, nu twee maanden uiteraard dubbel zo lang is als vier weken. Waar verzoekers stellen dat verzoekster verklaarde dat het ongeveer om vier weken ging omdat zij het persoonlijk vier weken lang "*intenser*" had gevoeld en in zoverre zij hiermee suggereren dat het in werkelijkheid om langer dan vier weken zou gegaan zijn, kan dit evenwel niet blijken uit haar verklaringen, waaruit enkel kan blijken dat zij verklaarde het om "*zo'n viertal weken tot wanneer mijn vader die klacht heeft ingediend*" ging (notities PO verzoekster, p. 12) maar niet dat er een specifieke periode van vier weken was waarin dit als intenser zou zijn aangevoeld.

Het is verder niet aannemelijk dat verzoekster de naam van de bende waarvan J.F. de leider was, niet kent terwijl verzoeker verklaart dat het om de bende genaamd El Rincon gaat. Volgens hun verklaringen werden verzoekster en haar broer ongeveer vier weken, dan wel twee maanden onder druk gezet door de bende van J.F. en verhuisden ze een paar dagen na het incident op 28 mei 2019 zelfs naar Juanchito omwille van de bende van J.F., waar zij nog verschillende maanden bleven vooraleer te vertrekken uit Colombia. Indien de bende van J.F., zoals verzoeker verklaart, in hun buurt wel degelijk gekend was als de bende van El Rincon, is het niet aannemelijk dat verzoekster deze naam niet zou gehoord hebben op school, aangezien zij zelf verklaart dat veel leerlingen van haar school betrokken waren bij de drugsbende die hen benaderden en uiteindelijk fysiek bedreigden en dat de leerlingen ook informatie over personen die door de drugsbende werden lastiggevallen, doorgaven (notities PO verzoekster, p. 9).

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesteld, kan in elk geval niet blijken uit haar verklaringen dat de problemen met bendes op school niet zouden besproken zijn en het feit dat dit niet openlijk zou gebeurd zijn, neemt niet weg dat verzoekster wel degelijk verklaarde dat de leerlinge elkaar hiervoor waarschuwden. Bovendien, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekster deze naam niet zou hebben gehoord op school omdat er veel kartels en gewapende bendes zijn in Colombia, dan nog kan redelijkerwijze worden aangenomen, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat verzoekers deze gebeurtenissen met elkaar hebben besproken, zowel in de lange tijd dat zij daarna nog in Colombia gebleven zijn als in de aanloop naar het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. Dat daarbij nooit de naam zou gevallen zijn waaronder de bende van J.F. gekend is, is dan ook niet aannemelijk. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die tot een andere conclusie zouden kunnen leiden. De jonge leeftijd van verzoekster en haar jongere broer en het feit dat verzoekers' vader hen over beschermde en al het mogelijke deed om hen niet te confronteren met de gewelddadige realiteit, waarnaar verzoekers verwijzen in het verzoekschrift, biedt immers geen plausibele verklaring voor het feit dat verzoekster niet wist onder welke naam de bende van J.F. gekend was terwijl redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers de gebeurtenissen met elkaar besproken hebben.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen, vast dat de inhoud van de door hen neergelegde klacht bij het parket niet overeenstemt met de verklaringen die zij hebben afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo staat in de klacht onder meer te lezen dat verzoekers beide kinderen fysiek werden aangevallen, terwijl verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud nooit gewag maken van enige fysieke aanval op verzoekster en dat verzoeker werd bedreigd "*met de dood met een vuurwapen zou zijn bedreigd door het individu die bekend staat als "Tuerto"*" (zie administratief dossier, vertaling

stuk 3), terwijl zoals hoger reeds aangehaald verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud met klem beweerde dat J.F. niet aanwezig was tijdens het incident op 28 mei 2019 en noch verzoekster noch verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud enige melding hebben gemaakt van bedreigingen met een vuurwapen. Ook wordt in de klacht melding gemaakt van *“onze situatie van bedreigingen zowel via de telefoon en via gewapende individuen op motorfietsen”* (idem), terwijl gedurende de procedure noch verzoeker noch verzoekster gewag hebben gemaakt van enige telefonische bedreigingen die zij zouden ontvangen hebben. Ook aan de authenticiteit van het door verzoekers neergelegde document kan bovendien getwijfeld worden, gezien het ontbreken van een handtekening van de bevoegde ambtenaar en de authenticiteit van de Fiscalia sticker niet kan worden nagegaan aangezien het een kopie betreft en verzoeker evenmin het origineel heeft voorgelegd, ook al werd hem dit uitdrukkelijk gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO verzoeker, p. 17). In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Het gaat hier slechts om een brief die uitsluitend door u werd opgesteld, echter kan hieruit geenszins worden afgeleid dat u werkelijk op de officiële parketzel verklaringen bent gaan afleggen. Het document in kwestie bevat geen enkele handtekening van een ambtenaar of bevoegde instantie, hoewel dit volgens de landeninformatie de norm is in het geval van een officiële aangifte (zie COI Focus Colombia - Beschermingsmogelijkheden door de overheid van 16 februari 2021, toegevoegd aan adm. dossier), en de authenticiteit van de Fiscalia-sticker aan de bovenkant van het document kan niet worden nagegaan daar de brief die u voorlegt een kopie betreft. Er werd u nochtans gevraagd op het CGVS of u het originele formulier kon voorleggen, hetgeen u niet deed (CGVS p.17). In de marge kan nog worden opgemerkt dat deze gekopieerde brief gedateerd is op 21 mei 2019, terwijl u volgens uw dochter pas op 29 mei aangifte zou hebben gedaan (CGVS dochter p.15). Gelet op al het voorgaande maakt u onvoldoende aannemelijk werkelijk klacht te hebben neergelegd bij de Colombiaanse autoriteiten, waardoor de geloofwaardigheid van het verdere verloop van uw asielrelaas op zich al in het gedrang komt.”* Verzoekers slagen er niet in deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Dat de vastgestelde formele onregelmatigheden van het document niet te wijten zijn aan hen maar aan de middelmatige kwaliteit van de Colombiaanse autoriteiten, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift kan niet volstaan om deze formele gebreken te verklaren. Zij gaan daarmee voorbij aan de eigenlijke pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen en bieden verder ook in het verzoekschrift geen enkele verklaring voor het feit dat verzoekers het originele document niet kunnen voorleggen. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker verklaart dat het document van de Fiscalia dat hij voorlegt niet door hemzelf werd aangevraagd maar door iemand anders en zelf niet weet hoe dit moet gebeuren (notities PO verzoeker, p. 18), wat de bewijswaarde van het voorgelegde document nog verder aantast.

Verder stemmen verzoekers' verklaringen met betrekking tot de aanwezigheid van B., de buurvrouw van verzoekers, in hun huis op het ogenblik dat verzoeker naar de Fiscalia ging om zijn klacht in te dienen, niet overeen. Waar verzoekster verklaart dat zij op dat ogenblik thuis werd vergezeld door B., verklaart verzoeker daarentegen dat hij samen met zijn zoon naar de Fiscalia is gegaan en dat ondertussen verzoekster alleen thuis was. Geconfronteerd met verzoeksters verklaringen antwoordt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij hiervan niet op de hoogte is en dat *“ik weet niet of iemand haar thuis nog is komen vergezellen of niet”* (notities PO verzoeker, 17). Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat B. op eigen initiatief verzoekster gezelschap is komen houden en dat verzoeker enkel bedoelde dat verzoekster de enige was die was thuisgebleven, wat niet betekent dat zij alleen was gelaten. Dit kan de Raad niet overtuigen. Er ligt geen plausibele verklaring voor waarom verzoekster dit wel zou vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud maar dit nooit zou vermeld hebben aan haar vader. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen duidelijk dat hij dit niet weet, wat impliceert dat hij B. nooit bij hen thuis zou hebben gezien. Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat B. vroegtijdig het huis opnieuw zou hebben verlaten alvorens verzoeker en zijn zoon terug thuiskwamen, zodat evenmin een verklaring voorligt waarom verzoeker B. dan niet zou gezien hebben bij zijn thuiskomst. Daargelaten dat verzoeker al dan niet bewust zou hebben doen uitschijnen dat er een onderzoek zou gevoerd worden om zijn dochter niet alle hoop te ontnemen, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift, volstaan bovenstaande vaststellingen voor de Raad om, in navolging van de bestreden beslissingen te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk klacht heeft ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten.

Bijgevolg maken verzoekers evenmin aannemelijk dat het Openbaar Ministerie de klacht zou hebben doorspeeld aan de lokale politie, die op haar beurt de bende van J.F. zou hebben ingelicht en dat deze klacht verband zou houden met het beweerde incident dat zich drie dagen na het indienen van de klacht zou hebben ingediend voor hun huis. In dit verband stelt de Raad ook vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat het weinig aannemelijk is dat, indien een corrupte luitenant met in zijn kielzog andere bendeleden, daadwerkelijk in opdracht van J.F. naar verzoekers' huis zou komen om hen te intimideren omwille van de klacht die verzoeker zou hebben ingediend en hen te laten zien wie de baas was, zoals verzoekers betogen, deze luitenant zelfs geen poging zou ondernemen om het huis binnen

te gaan. Indien het werkelijk om een luitenant zou gaan en de bedoeling zou geweest zijn om verzoekers te intimideren, ligt geen plausibele verklaring voor waarom hij niet eens een poging zou ondernemen om hen persoonlijk te confronteren en gebruik te maken van zijn machtspositie. Dat ook J.F.'s moeder verder op in de straat zou wonen en dan plots in het midden van de nacht haar zoon tot de orde zou roepen, nadat deze zou zijn aangekomen is evenmin geloofwaardig, nu verzoeker zelf verklaart dat het om een zeer gevaarlijke crimineel zou gaan die honderden mensen heeft vermoord (notities PO verzoeker, p. 11) en verzoekster, die zich op dit ogenblik met verzoeker en haar broer in het huis bevond, geen gewag maakt van de tussenkomst van J.F.'s moeder. Aangezien de tussenkomst van J.F.'s moeder volgens verzoekers verklaringen cruciaal was om de gemoederen op dat ogenblik te bedaren en de belagers te doen weggaan, kan het niet vermelden van de tussenkomst van de moeder van J.F. dan ook bezwaarlijk als een irrelevant detail worden beschouwd, zoals verzoekers ten onrechte voorhouden in het verzoekschrift. Tenslotte wordt de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen verder onderuit gehaald door de vaststelling dat zij zeer uiteenlopende verklaringen afleggen over wanneer zij hun huis verlieten om naar D. in Juanchito te verhuizen. Verzoekster stelt dat zij de dag na het incident al hun huis verlieten en naar D. vertrokken (*"Hoeveel dagen na dit incident zijn jullie verhuisd? We hebben gewacht tot 's ochtends vroeg en mijn vader heeft toen D. opgebeld en gevraagd of hij ons onderdak kon bieden en die is dan langsgekomen en heeft ons opgepikt, diezelfde ochtend nog in de vroegte"*) notities PO verzoekster, p. 18). Verzoeker daarentegen antwoordt op dezelfde vraag: *"We zijn dan nog enkele dagen thuis gebleven want je koestert altijd hoop dat het probleem wel vanzelf verdwijnt, dat het wel zal overgaan. Tenslotte zijn onze voorraden opgeraakt, en we zijn dan uiteindelijk buiten moeten komen om te zoeken wat te doen, om naar hulp op zoek te gaan, hoeveel dagen wij thuis waren weet ik niet exact, 15 dagen, 10 dagen, 8 dagen, ik weet het niet, maar we zij alleszins enkele dagen daar gebleven tot wanneer we uiteindelijk hulp hebben kunnen zoeken"* (notities PO verzoeker, p. 19). Verzoeker werd geconfronteerd met de hoger geciteerde verklaring van zijn dochter en stelt uitdrukkelijk dat het zo niet is gegaan en voegt er aan toe dat hij geen enkele manier had om in contact te komen met D. vanuit hun huis is hem pas is kunnen gaan zoeken toen zij het huis uit konden komen (idem). Verzoekers uiteenlopende verklaringen over de tijdsspanne die zij nog in hun huis doorbrachten vooraleer ze naar D. verhuisden, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen over de beweerde bedreigingen door de bendeleden en de luitenant R.. Het louter volharden in de versie van verzoekster, met name dat ze de ochtend nadien al vertrokken, biedt geenszins een verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, zeker nu verzoeker met stelligheid beweert dat ze wel degelijk verschillende dagen in het huis zijn gebleven. Dat er sprake zou zijn van een taalfout, zoals verzoekers betogen in het verzoekschrift, kan, gelet op de details die door beide verzoekers zijn verstrekt in antwoord op dezelfde vraag, niet worden aangenomen. Bovendien verklaren beide verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud de tolk zeer goed te hebben begrepen (notities PO verzoeker, p. 22, notities PO verzoekster, p. 23) en kan uit de lezing van de notities van beide persoonlijke onderhouds nergens blijken dat er communicatieproblemen waren met de tolk. De Raad voegt er nog aan toe dat verzoekers' verklaringen eveneens tegenstrijdig zijn met betrekking tot de manier waarop zij in contact kwamen met D., nu uit hun reeds geciteerde verklaringen blijkt dat volgens verzoekster haar vader de volgende dag D. heeft opgebeld, terwijl verzoeker dan weer verklaart dat hij vanuit het huis niet in contact kon komen met D. en hem is moeten gaan zoeken toen hij het huis uit kon. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers de beweerde incidenten met bendeleden in mei 2019 niet aannemelijk maken aangezien hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en zij de determinerende motieven in de bestreden beslissingen hierover niet weten te weerleggen. Verzoekers' betoog onder verwijzing naar het OSAR rapport van 2020 dat er banden bestaan tussen de politie guerrilla-en/of paramilitaire groeperingen, dat deze groeperingen na het indienen van een klacht vaak dezelfde *modus operandi* hanteren die door verzoekers werd beschreven en dat de bestaande beschermingssystemen vaak ondoeltreffend zijn, is dan ook niet dienstig. De loutere verwijzing naar landeninformatie kan de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in verzoekers' vluchtrelaas immers niet verklaren. Het is aan verzoekers om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken en uit het voorgaande is reeds gebleken dat zij daar niet slagen om de hierboven uiteengezette redenen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekers pas een jaar nadat zij in België waren aangekomen hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Verzoekers bieden geen plausibele verklaring voor hun getalm. Dat zij door een kennis in België die hen had opgevangen toen zij hier arriveerden, slecht werden geïnformeerd en zij niet naar een centrum gingen, zoals zij in het verzoekschrift beweren, kan niet overtuigen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers een aantal maanden wachtten om hun verzoek in te dienen door verkeerd advies dat zij zouden gekregen hebben, dan nog is het niet aannemelijk dat het een jaar zou geduurd hebben vooraleer het hen duidelijk werd dat zij verkeerd geadviseerd werden.

Er kan aangenomen worden dat, indien zij al die tijd in België gebleven zijn, zoals zij verklaren, zij ook aan het maatschappelijk leven in België hebben deelgenomen en dat zij zelf op zoek zijn gegaan naar informatie over de mogelijkheden om internationale bescherming te bekomen in België. Bovendien is verzoeker een paralympische atleet die reeds een aantal keren naar Europa was gekomen in het kader van internationale sportwedstrijden, wat toch wijst op een hoge mate van zelfredzaamheid en zin voor initiatief, en dus minstens in staat moet worden geacht om zich degelijk te informeren. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen alvast dat verzoeker wel degelijk nog voor zijn aankomst in België op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen aangezien de zus van D. die hier in België verblijft zou gezegd hebben om een geldinzameling te organiseren om hen naar België te krijgen *“en dan kunnen we zien of ze hier opgevangen worden onder het politiek asiel”* (notities PO verzoeker, p. 11). Dat zij al die tijd zouden hebben gewacht omdat de familie die hen opving hen zou gezegd hebben om te wachten om een verzoek in te dienen om de toepassing van de Dublin-verordening te vermijden, kan dan ook niet vergoelijken dat zij een jaar hebben gewacht na aankomst in België. Bovendien, indien zij daadwerkelijk op basis van het advies van deze familie hebben getracht om de toepassing van de Dublin III-verordening, een jaar hebben gewacht, kan het bewust omzeilen van de vigerende wetgeving uiteraard geen verschoning bieden voor het niet vervullen van verzoekers' verplichting om zo spoedig mogelijk na binnenkomst op het grondgebied een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van verzoekers die beweren dat zij hun land hebben moeten verlaten omdat zij bedreigd werden door bendeleden in Colombia waartegen geen overheidsbescherming voorhanden is, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich zo snel mogelijk tot de bevoegde instanties wenden om hun verzoek kenbaar te maken en in te dienen. De vaststelling dat zij een jaar wachtten om dit te doen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Ten slotte blijkt uit een door verwerende partij bijgebracht interview met verzoeker verschenen op 31 augustus 2020, waarin wordt teruggeblikt op verzoekers levensloop en sportieve carrière, dat verzoeker op dat ogenblik in Spanje zou verbleven hebben. Verder blijkt hij volgens dit artikel 8 broers en zussen te hebben in Colombia met wie hij nog steeds een goede band onderhoudt (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 4, informatie sportcarrière F.M.C. van Magazine Leanotas en van Internationaal Paralympisch Comité), terwijl verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelde drie broers en twee zussen te hebben en met geen van hen nog contact heeft omdat zij hem als tiener in de steek lieten (notities PO verzoeker, p. 8). Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij hierover zeer verrast is, dat hij nooit in Spanje is geweest en nooit een dergelijk interview heeft gegeven in 2020 maar wel aan dezelfde persoon een interview heeft gegeven in de loop van 2015 en dat het interview dan ook opnieuw in 2020 lijkt te zijn gepubliceerd. Ter terechtzitting verklaart verzoeker opnieuw dat hij nooit in Spanje was in 2020 en dat het ook niet mogelijk was om te reizen omwille van de covid-pandemie. Zoals reeds aangehaald brengen verzoekers geen voor eensluidend verklaarde vertaling bij van de aan het verzoekschrift toegevoegde kopie van een print van een internetartikel, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Wel stelt de Raad *de visu* vast dat slechts een gedeelte van het artikel dat van 2 december 2015 zou dateren op de kopie wordt weergegeven, nu de tekst na 6 paragrafen halverwege een zin abrupt stopt. Daargelaten of de in het artikel opgenomen informatie al dan niet correct is en of verzoeker zich toen al dan niet in Spanje bevond, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het antwoord op deze vraag niets kan veranderen aan de vaststelling dat verzoekers pas een jaar na hun aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indienden, noch aan de hoger uiteengezette bevindingen met betrekking tot verzoekers geloofwaardigheid en de vaststelling dat zij hun beweerdde problemen met de bende van J.F. in Cali niet aannemelijk maken.

Tenslotte stelt de Raad ook vast dat verzoekers, nadat zij hun huis hadden verlaten en bij D. in Juanchito waren ingetrokken, verder geen gewag maken van enige problemen en dat zij er blijkbaar gedurende meer dan acht maanden volledig ongemoeid werden gelaten door de bende die hen volgens hun verklaringen had bedreigd.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerdde bedreigingen door J.F. en zijn bendeleden omdat verzoekers kinderen zouden geweigerd hebben om met zijn bende samen te werken.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Colombia, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Colombia omwille van de beweerdde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met bendes in Cali.

Indien, zoals *in casu*, verzoekers' relaas ongeloofwaardig wordt bevonden, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor het toekennen van de vluchtelingenstatus niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog dat hun verzet tegen een autoriteit van de criminele bendes de uiting vormt van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men deze criminele groeperingen niet langer in een machtige positie wil zien of dat zij daardoor deel uitmaken van een specifieke sociale groep in de zin van de vluchtelingendefinitie, is dan ook niet dienstig.

4.4. Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers de voorgehouden bedreigingen door de bende van J.F. in Cali niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval van terugkeer naar Colombia.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict strekt zich evenwel niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger moet de situatie van de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) worden onderzocht en moet ook worden ingeschat of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekers afkomstig zijn een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39). Verzoekers hebben altijd in de stad Cali, zij het in verschillende wijken, gewoond. Gedurende acht maanden voor hun vertrek uit Colombia verbleven zij volgens hun verklaringen bij een vriend in Juanchito, net buiten Cali. Verzoekers verklaren weliswaar dat in Cali veel bendes aanwezig zijn, maar baseren hun verzoek om internationale bescherming niet op de algemene veiligheidssituatie of de mate van het geweld in Cali. Uit de beschikbare landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia (COI Focus 2 augustus 2021, p. 40-41). Er is in deze stad evenwel geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Verzoekers brengen geen landeninformatie bij die tot een andere conclusie nopen. Het geciteerde rapport van Amnesty International stelt dat Cali in één van de regio's ligt die het meest getroffen zijn door het gewapend conflict en dat de stad wordt geconfronteerd met ongelijkheid en structureel racisme; maar hieruit kan niet blijken dat in de stad Cali sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor het geciteerde artikel in *Le Devoir*. Ook uit het door verzoekers geciteerde rapport van OSAR van 2020 en de passages in uit het COI Focus rapport van 2 augustus 2021 kan niet blijken dat momenteel een gewapend conflict aan de gang is in de stad Cali.

In de mate dat het geweld in Cali indirect is gelieerd aan het gewapend conflict in het departement Valle del Cauca, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren. Ook wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard is. Het aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding. De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politioneel geweld dat de situatie in Cali kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund. Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

In hoofde van verzoekers bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali, een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoekers de beweerde problemen met de bende van J.F. in Cali niet aannemelijk maken gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Wat betreft de door verzoekers ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad het volgende op. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet dat onder meer stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, heeft tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Deze bepaling verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De opgelegde motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET